

ΤΟ ΦΑΙΔΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΑΣΕΩΣ ΚΗΡΥΓΜΑ

Του Ευάγγελου Γριβάκου, Αντιστρατήγου ε.α- Νομικού.

Με την λέξη **«Ανάστασις»**, παραγόμενη από το ρήμα «ανιστώ» ή «ανίστημι», η αρχαία ελληνική γραμματεία και ιδιαίτερα ο Πλάτων, υποδήλωνε την έμφυτη τάση του ατόμου για την ανεύρεση των διαχρονικών αληθειών που διέπουν την ηθική υπόσταση του ατόμου και την επανάκτηση της ευτυχίας και παλιγγενεσίας του.

Στη θρησκευολογία των αρχαίων προγόνων μας και ορισμένων ειδωλολατρικών λαών της Εγγύς Ανατολής (Αιγύπτιοι, Σύροι, Χαλδαίοι, Φοίνικες κλπ), ο όρος σχετίζεται με την διαρκή ανανέωση της φύσεως η οποία, κατά την τάξη διαδοχής, απνεκρώνεται και αναζωογονείται μέσα στον κύκλο του ημερολογιακού έτους. Ο αέναος αυτός κύκλος αποδίδονταν στην επέμβαση μυθικών θεοτήτων (Όσιρις, Άπτις, Κυβέλη, Βάκχος, Περσεφόνη, κ.α) οι οποίες, μυστηριακά, εξαφανίζονταν από προσώπου Γης και, περιοδικά, επανέρχονταν σε αυτήν.

Αποτέλεσμα της επικράτησης και εξάπλωσης της χριστιανικής θρησκείας ήταν όλες οι παραπάνω έννοιες της Ανάστασης να βυθισθούν στην αχλή της Ιστορίας και του μύθου. Ο Χριστιανισμός, με στήριγμα την Ελληνική Γλώσσα, δώρισε στην Ανθρωπότητα το αληθινό και ζωποιοό νόημα της του Χριστού Ανάστασης, που μεταμορφώνει τον χοϊκό Άνθρωπο σε Πρόσωπο ανεκτίμητης αξίας, σε εικόνα και ομοίωση Θεού.

Κατά την ανέλιξη του Θείου Δράματος, δύο είναι τα κυρίαρχα και προτυπωθέντα από τις Προφητείες γεγονότα, των οποίων η ιστορική πραγματικότητα νομοτελειακά οδηγεί στην άρση κάθε αμφισβήτησης περί την Ανάσταση, όπως Αυτή προσφυώς περιγράφεται στις περικοπές των Ευαγγελίων και τα λοιπά Ιερά Κείμενα.

Το πρώτο από αυτά είναι **η Σταύρωση και ο μαρτυρικός θάνατος του Ιησού επί του Σταυρού**. Κατά καιρούς, αμφισβητίες της αυθεντικότητας της Ανάστασης (ορθολογιστές, γνωστικοί, υλιστές, αιρετικοί και άλλοι συναφείς), έχουν υποστηρίξει θεωρίες αποσκοπούσες σε (υποτιθέμενες) αποδείξεις ότι ο Χριστός δεν πέθανε επί του Σταυρού, αλλά περιέπεσε σε νεκροφάνεια και τούτο έπεισε τους σταυρωτές Του να επιτρέψουν την Αποκαθήλωσή Του. Ουδέν ψευδέστερον και παραπλανητικότερον τούτου. Παρότι η πραγματική Πίστη δεν χρήζει καμίας αποδείξεως, ευάριθμα είναι τα χωρία που μας πείθουν περί του βιολογικού θανάτου του Ιησού. Στο Ευαγγέλιο του **Λουκά (κεφ. κγ` 46,47)** διαβάζουμε: **«...και φωνήσας φωνή μεγάλη ο Ιησούς είπεν` Πάτερ, εις χείρας σου παρατίθειμαι το πνεύμα μου και ταύτα ειπών εξέπνευσεν...»**.

Βέβαια όλοι οι Ευαγγελιστές επιβεβαιώνουν τον θάνατο του Ιησού, ο Λουκάς, όμως, ως ιατρός κατά το κοσμικό του επάγγελμα, έχει ένα λόγο περισσότερο να το πράξει. Ισχυρότερη, εν τούτοις, είναι η περικοπή του **Μάρκου (κεφ.ιε` 45,46): «...και γνώς (ο Πιλάτος) από του κεντυρίωνος (σ.σ. Εκατόνταρχου) ότι απέθανε (ο Ιησούς), εδωρήσατο το σώμα τω Ιωσήφ...»**. Έγκλείει ιδιαίτερη βαρύτητα η γνώση ότι το ίδιο πρόσωπο που καταδίκασε τον Ιησού – ο Πραιίτωρ **Πιλάτος**- βεβαιώθηκε με τρόπο κατηγορηματικό από τον υπεύθυνο για τη Σταύρωση υφιστάμενό του, Εκατόνταρχο («**Λογγίνος**» ήταν, κατά την Ιερά Παράδοση το όνομά του), περί του θανάτου του Ιησού, με αποτέλεσμα να επιτρέψει την Αποκαθήλωση και την παράδοση του Άγιου Σώματος στον εξ Αριμαθαίας «ευσχήμονα» Ιωσήφ. Είναι φανερό, πλέον, η παρέμβαση της Θείας Πρόνοιας προκειμένου να εξαλειφθεί κάθε αμφιβολία περί του θανάτου του Θείου Κατάδικου και να μην είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί σοβαρά η μετά τριήμερον Ανάστασή Του. Σήμερα η ιατροδικαστική επιστήμη δέχεται ότι ο δια σταυρώσεως θάνατος – συνηθέστατος την εποχή του Χριστού – επέρχεται από ασφυξία του ατόμου και ότι μετά από κακοπάθεια, εξάντληση και λιποθυμία είναι αναπόφευκτος και σε καμία περίπτωση αναστρέψιμος.

Μένει, λοιπόν, νεκρός, ο υφαρπάσας από τους όνυχες του θανάτου τον υιόν της χήρας στην Νάϊν, τον υπηρέτη του Εκατόνταρχου και την θυγατέρα του Ιαείρου στην Καπερναούμ καθώς και τον τετραήμερον φίλο Του, τον Λάζαρο,

από την Βηθανία. Και προτού ανακράξει το μεγαλειώδες εκείνο «**Τετέλεσται**» (δηλώνοντας με την ουρανομήκη αυτή λέξη ότι τα πάντα έγιναν κατά το Θέλημα του Θεού και τις προρρήσεις των Γραφών), απηύθυνε το ανεπανάληπτο Αίτημα προς τον Πατέρα περί συγχωρήσεως των σταυρωτών Του οι οποίοι, κατά την φρικτή εκείνη ώρα, αντικατόπριζαν την αμαρτωλότητα του κόσμου ολόκληρου. Υποσχόμενος δε στον εκ δεξιών ληστή «εν μια ροπή» τον Παράδεισο, έστειλε από το ύψος του Σταυρού και για τελευταία φορά επί της Γης, το μέγα Μήνυμα των σωτηριωδών ευεργετημάτων της ειλικρινούς μετάνοιας και, παράλληλα, επισφράγισε και επιβεβαίωσε την Ανάσταση, τόσο την δική Του όσον και κάθε δικαίου ανθρώπου. Λιτή και περιεκτική η περιγραφή του **Λουκά (κεφ. ιγ´ 40-44)**: **«...και έλεγε (ο ληστής) τω Ιησού` μνήσθητι μου Κύριε, όταν έλθεις εν τη βασιλεία σου. Και είπεν αυτώ ο Ιησούς` αμήν λέγω σοι, σήμερα μετ'εμού έση εν τω παραδείσω»....».**

Το δεύτερο μέγιστο γεγονός είναι η θεόσωμος **Ταφή και η κάθοδος στον Άδη**. Ο σταυρικός θάνατος νέκρωσε προσωρινά το Σώμα αλλά άφησε απαθή (ανέπαφη) την Θεότητα. Και η Θεότης συνεχίζει το κοσμοσωτήριο έργο Της, συντρίβοντας τις πύλες του Άδου, καταλύοντας **«τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστιν τον διάβολον»** και παρέχοντας στους πιστούς την δωρεά **«της τω όντι αθανασίας»**. Ο Ίδιος ο Ιησούς είχε δώσει διαβεβαίωση περί αυτού: **«...εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανών και επί της γης...» (Ματθ.κη` 180).**

Ανεκτίμητη πηγή των ιστορικών στοιχείων και των υψηλών νοημάτων (όσα και όπως μπορεί να τα συλλάβει η πεπερασμένη ανθρώπινη διάνοια) περί Ταφής και καθόδου στον Άδη, αποτελεί η υμνολογία της Μεγάλης Εβδομάδος. Ως ένα ελάχιστο αλλά αντιπροσωπευτικό απάνθισμα παρατίθενται τα κατωτέρω τροπάρια: **i) Η Ταφή ως γεγονός**: **«Ο ευσχήμων Ιωσήφ από του ξύλου καθελών το άχραντό σου Σώμα, σινδόνη καθαρά ειλήσας και αρώμασι, εν μνήματι κενώ, κηδεύσας απέθετο».** **ii) Ό,τι συνέβη με την Κάθοδο**: **«Ότε κατήλθες προς τον θάνατον, η ζωή αθάνατος, τότε τον Άδην ενέκρωσας, τη αστραπή της Θεότητος` ότε δε και τους τεθνεώτας εκ των καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι δυνάμεις εκ των καταχθονίων εκράυγαζον` Ζωοδότα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι».** **iii) Προφητεία**: **«Θεοφανείας σου, Χριστέ, της προς ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φως ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν` Αναστήσονται οι νεκροί, και εγερθήσονται οι εν τοις μνημείοις, και πάντες οι εν τη γη, αγαλλιάσονται».** **iv) Η κτίσις θαυμάζουσα**: **«Σε τον επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν την γην ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τω Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο` Ουκ έστιν άγιος**

πλην σου Κύριε , κραυγάζουσα». **v) Η φύσις φρίπτουσα:** «Έκστηθι φρίπτων ουρανέ και σαλευθήτωσαν τα θεμέλια της γης` ιδού, γαρ, εν νεκροίς λογίζεται ο εν υψίστοις οικών και τάφω μικρώ ξενοδοχείται` όν Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούται εις πάντας τους αιώνας».

Και μετά τον Σταυρό, την Ταφή και την Κάθοδο, ιδού, η **Ανάσταση** χαρούμενη και φωτεινή εν μέσω Ανοίξεως, ελπιδοφόρος και γέμουσα Θείων Μηνυμάτων. Το Σώμα του Χριστού, θεωθέν, μετατρέπεται από φθαρτό και χοϊκό σε πνευματικό και άφθαρτο, για να χαρίσει στους πιστεύοντας τη ζωήν την αιώνιον στους κόλπους της Θριαμβεύουσας Εκκλησίας. Αποτελεί τη βάση της χριστιανικής Πίστεως. Όποιος δεν Την αποδέχεται, οφείλει να παραδεχθεί ότι τυχαία βρέθηκε πάνω στην Γη και ήδη έχει απολέσει κάθε ελπίδα συν-ανάστασης με τον Χριστό. Η **Α΄ προς Κορινθίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου (Κεφ. ιε΄14-16,20)** είναι σαφής ως προς την Πίστη στην Ανάσταση: **«...ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, καινή και η πίστις υμών. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμε κατά του Θεού, ότι ήγειρεν τον Χριστόν, όν ουκ ήγειρε, είπερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται` ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο».**

Στην αγχώδη εποχή της παγκοσμιοποίησης, της οικονομικής καχεξίας και ηθικής απαξίας που βιώνουν οι όπου Γης πληθυσμοί, οι καταφανείς κοινωνικές αδικίες, οι ψυχικοί και σωματικοί πόνοι, οι παντοειδείς ασθένειες, η ανέχεια, τα πιεστικά προβλήματα , η αβεβαιότητα του άγνωστου μέλλοντος, δημιουργούν στον Άνθρωπο ένα κλίμα υπερβολικού φόβου και αφόρητης ανασφάλειας. Ο Κύριος, ένα μεγάλο μέρος της επίγειας ζωής του διέθεσε για ανακούφιση της ανθρώπινης δυστυχίας. **«...Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω ημάς».** (Ματθ. ια΄, 28), συνήθιζε να επαναλαμβάνει. Μετά το Πάθος, ωστόσο, ο Σταυρός, ο κενός Τάφος και, κυρίως, η Ανάσταση συναρμόζουν μια εκπληκτική υπερβατική δύναμη με την οποίαν καταυγάζεται ο δρόμος της απελευθέρωσης από τα δεινά της βιωτικής και, προπάντων, από την αμφιβολία του θανάτου, αρκεί οι άνθρωποι, όπως επισημαίνει ο Απ. Παύλος, **«...να μένουν στην πίστη θεμελιωμένοι, σταθεροί και μη μετακινούμενοι από τις ελπίδες του Ευαγγελίου»** (Κολασ.1,23).

Η αναστάσιμη σάλπιγγα του Χριστού προσκαλεί όλους τους λαούς της υφηλίου σε ένα ιδεατό προσκλητήριο προσέγγισης και συναδέλφωσης , ώστε να δημιουργηθεί, υπό την Θεία Σκέπη και Προστασία Του, μια άλλη, πνευματική «παγκοσμιοποίηση», όπου οι καρδιές των απλών ανθρώπων θα αναζητούν **Ε-**

κείνο ως Φίλο, Αδελφό και Κύριο που θα συγχωρεί, θεραπεύει και βοηθά και μάλιστα χωρίς την δόλια και υποτιθέμενη παρέμβαση των « ισχυρών» της Γης.

Στην αποφώνηση, επιτακτική διαφαίνεται η ανάγκη να τονιστεί με ιδιαίτερη έμφαση, ότι ο Ελληνικός Λαός, πιστός στις Παραδόσεις και τα Δόγματα της Ορθοδοξίας, θα πρέπει να στρέψει ικευτικά τα όμματα προς τον Αναστάνα Σωτήρα, με ευχή και ελπίδα να απαλλαγεί από την ηθική και οικονομική καχεξία την οποίαν τους τελευταίους καιρούς, υπό την πίεση αλλότριων δυνάμεων, υπομένει, αναμένοντας καρτερικά τη λύτρωση.

Ας τελειώσει, λοιπόν και αυτό το κείμενο λιτά και ανθρώπινα, με την γλυκύτητα και την αναστάσιμη ευωδιά των στίχων του εθνικού μας ποιητή **Διονύσιου Σολωμού**:

**«Χριστός ανέστη! Νέοι, γέροι και κόρες,
όλοι, μικροί, μεγάλοι ετοιμαστείτε`
Μέσα στες εκκλησιές τες δαφνοφόρες
με το φώς της χαράς συμμαζωχτήτε`
Ανοίξετε αγκαλιές ειρηνοφόρες,
ομπροστά στους Αγίους και φιληθήτε`.
Φιληθήτε γλυκά, χείλη με χείλη,
Πέστε: Χριστός Ανέστη, εχθροί και φίλοι»**

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ.